

som den ærede foregaaende Taler tillade mig at anbefale Forslaget, og skal kun henstille til den høitærede Forslagsstiller og den ærede Underrigsminister at gjøre Noget i den af mig paaapegede Retning; ellers seer jeg mig sat i den Nødvendighed at gjøre, hvad de kunne gjøre meget bedre, nemlig at søge at udvide dette naturlige Lovforslag til foruden at gjælde Frederiksberg ogsaa at gjælde Sundbyvester og Sundbyhøstet.

Rampmann: Den Forhandling, der har fundet Sted, foranlediger mig til at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg kan ikke stjerne Andet, end at man har overseet et Punkt, som dog ved denne Sag forekommer mig at være af Betydning. Ifølge Næringsloven af 29de December 1857 er det en Regel, at visse Næringsveie kun maae drives i en vis Afstand fra vedkommende Kjøbstad, og det forekommer mig aldeles utvivlsomt, at denne Bestemmelse er truffen i vedkommende Kjøbstads Favør. Denne Betragtning er vistnok støttet paa, at man idetmindste foreløbig har villet sikkre Kjøbstaden et vist Environ, en vis Omkreds, som dens nærmeste Dpland (En Stemme: Nei!). Det forekommer mig dog, at den Betragtning absolut maa have været den gjældende, da jeg ellers ikke seer, at den hele Lovbestemmelse har nogen forstandig Motivering. See vi nu imidlertid hen til Kjøbenhavn, forekommer det mig, at denne By er stillet saa exceptionelt fremfor nogen anden Kjøbstad i Landet, og om der endog kunde være Grund til en saadan Bestemmelse angaaende en vis Afstand fra de øvrige Kjøbstæder, forekommer det mig indlysende, at de samme Hensyn ikke kunne gjøres gjældende ligeoverfor Kjøbenhavn. Dernæst maa det være mig tilladt endnu at tilføie Et: Hvad er det, hvorom der er Tale, foruden om de Næringsveie, hvis Berettigelse paa Landet er knyttet til en vis Afstand fra Byerne? Det er Berettigelsen til at drive Næringsveie, som ere forbundne med Beværting; men jeg vil henstille til de ærede Herrer, om det dog ikke skulde være en Urimelighed at holde over den Regel, som gjælder for Landet, at saadanne Næringsveie ikke maae drives uden speciel kongelig Bevilling. Jeg troer, at man

med Hensyn til de Grunde, som have fremkaldt Bestemmelserne derom i Loven af 29de Decbr. 1857, efterhaanden maa komme til det Resultat, at de ikke kunne anses for tilstrækkelige til at bibeholde en saadan Tilstand som den, der nu finder Sted; men hvad man end maatte bømme derom, forekommer det mig, at Alle maae være enige om, at der ikke er Skygge af Grund til at vedligeholde denne Bestemmelse, forsaavidt der er Spørgsmaal om Frederiksberg; Frederiksberg maa ligeoverfor disse Næringsveie sættes i Klasse med Iffe-Land, altsaa med Kjøbstæder. — Det er udtalt, at man i alle Tilfælde maatte insistere paa, at Frederiksberg indlemmedes i Kjøbenhavn, men det forekommer mig dog, at det vilde være en Beshynderlighed, om man fra Kjøbenhavns Side vilde opstille den Paaastand: I skulle faae Rettighed til at drive disse Næringsveie, men under den Betingelse, at I forenes med Kjøbenhavn; det vilde være beshynderligt, om vi skulde give vort Samtykke til, at Kjøbenhavn blev berettiget til at tvinge Beboerne af Frederiksberg til enten at vedblive at leve under de Forhold, hvorunder de nu leve, og som Alle maae erkjende ere ganske beshynderlige, eller at gaae den Vej, de ikke ville gaae, nemlig at lade sig indlemme i Kjøbenhavn. Jeg finder derfor, at man uden Betænkning kan slutte sig til det nærværende Forslag, og at man ikke behøver at være ængstelig for, at man derved rokker ved det, der har ligget til Grund for Loven af 29de Decbr. 1857. — Der er henpeget paa, at man ved at gaae ind paa denne Lov let kunde komme til ogsaa at vedtage lignende Bestemmelser for andre Stæder i Landet, og man har i saa Henseende nævnt Randers; men jeg vil dertil sige: Lad Randers blive til et andet Kjøbenhavn og Christrup til et andet Frederiksberg, saa ville vi, hvis Næringsloven ikke til den Tid er forandret, fremkomme med et lignende Forslag som dette, og jeg tvivler da ikke om, at det fra alle Sider vil blive bifaldet. Jeg skal derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale Forslaget, og jeg haaber, at der Intet vil være til Hinder for, at det gaaer igjennem de lovgivende Forsamlinger. Et Par Bemærkninger er der dog endnu, jeg vil gjøre. Det forekommer mig nemlig, at der kunde være me-